

смѣтани богати, и които трѣбваше да заплатятъ по-скъпо, за да се ушие и за тѣхъ.

Съ родителитѣ се разбрахме лесно, но съ децата е невъзможно. Създаде се известна умраза къмъ облаготетелствуванитѣ и тѣ бѣха бити. Това ме застави да помоля родителитѣ и на другитѣ, да донесатъ получения платъ да ушиемъ и на тѣхнитѣ деца. Събрахъ още момичета и отъ утре нашата малка шивалня ще се превърне на голѣма работилница съ осемъ машини и 15 работнички.

Това добре, ами като си отида въ София, кой ще продължи моето дѣло. Ето днитѣ се ниятъ единъ следъ другъ и отпуската, която ми се даде за почивка, си отива день следъ день, а азъ съмъ все заета и не ми остава време за почивка. Та и какъ да почивамъ? Да не би да легна и да лежа? Та не е ли почивката въ самата работа? Не е ли удоволствието и радостъта, която изпълня душитѣ ни отъ извършеното отъ насъ добро, една истинска почивка? И азъ виждамъ по нѣкога въ огледалото лицето си, добило напълно здравъ цвѣтъ, а очитѣ ми да се спиратъ вредъ, съ известна наслада да приематъ слънчевата свѣтлина, зеленината на природата и свѣтналитѣ погледи въ очитѣ на благодарящитѣ ми майки, които сж изтрили своитѣ сълзи и тия на децата си.

Това е сега за менъ почивката, а тя е знойна и приятна. Дуцата ми се кжпи въ нея. Страданията сж от малко облекчени. Азъ забравямъ за Тихолъ, за моята любовъ. Той сжщо почива, но кжде, това не зная.

10 Май.

Работа все повече намалява и азъ почвамъ отъ днесъ да газя росната буйна трѣва изъ ливадитѣ и да отивамъ на розовата градина. Пжпкитѣ сж вече доста голѣми и тия дни ще почнатъ да цвѣтятъ. Азъ готвя изнеженитѣ си прѣстчета да кжсатъ цвѣтоветѣ. Едно е лошо, че не можахъ вчера да се споразумѣятъ съ фабрикантитѣ за цената, за да го изпращатъ въ фабриката. Ще трѣбва да се възобновятъ старитѣ „гюлпани“ и да се почне варенето му общо. Старцитѣ отъ селото се събраха снощи и на дълго мислиха и разсъждаваха съ